

Můj drahý nebeský tatínku..

Řekl také: „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: **Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě.** Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.‘ I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.‘ Ale otec rozkázal svým služebníkům: ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ A začali se veselit. Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: ‚Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.‘ On mu řekl: ‚Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘“ Lukáš 15:11-31

Milí bratři a milé sestry,

Dnešní den si můžeme připomínat další výjimečný den, a to den otců. Svátek, o kterém spousta z nás možná ani neslyšela. Většina z nás oslavuje jen den matek. Ale, ptám se proč? Vždyť v rodině jsou důležití oba rodiče, každý má svou roli, matka zastává to, aby bylo krásně uklizeno, navařeno, otec zase kontroluje a dohlíží nad tím, aby vše v domácnosti šlapalo jako hodinky,.. Dítě vše doma pozoruje a kopíruje své rodiče dle jejich chování. Každý má ale k jejich dítěti odlišný vztah, odlišný přístup, a tak se vzájemně harmonicky doplňují, aby dítě bylo spokojené a cítilo to, že je milované.

Když se podíváme do dávných let, nikoli otec, nýbrž matka byla základem rodiny. Dítě náleželo především matce; ona mu dávala jméno, původ po ní rozhodoval; po sňatku muž následoval ženu, nikoli obráceně. Žena byla vládkyní stanu. Ale v době praotců toto zřízení už dávno bylo překonáno a jen určité zvyklosti je připomínaly. **Otec byl hlavou rodiny a měl zvláštní postavení a autoritu jako pán rodiny. Křesťanští otcové mají obrovskou zodpovědnost prokazovat Boží srdce svým dětem. Mají také velkou výsadu nechat za sebou duchovní dědictví.** Tak co, je to i u vás doma takto?

Pojďme se ale podívat na příběh o marnotratném synu. Otec vychovává dva syny a jeden si chce začít užívat života, venkovský život už ho užívá. Přeci jen, vstávat ve 4 ráno, kvůli tomu, aby poklidil všechny dobytek, je prostě otravné. Přijde tedy za otcem a chce se nechat vyplatit ze svého jmění. Otec mu nijak nebrání a vyplatil ho. Syn ihned sbalí svých pár švestek a odejde z domova, začne si ihned užívat svých peněz, ve městě všechny pozval na pivo, někde zase hrál automaty, dostal se k drogám a najednou zjistil, že už nic nemá, a navíc ve světě nastal hlad. Začal si uvědomovat, že pokud nechce zemřít hlady, musí si najít nějakou obživu, a proto začal pást u jednoho statkáře vepře. Ale ani tam nedostal najíst a nechovali se tam k němu podle jeho představ. Najednou si vzpomněl, že u něj doma by se tak špatně, v této pozici pasáka vepřů, neměl. Syn činil pokání, zvedl se a ač už nic neměl přišel domů, a jeho otec, který ho vyhlížel celý den, ho přijal s otevřenou náručí. Bylo mu jedno, jak vypadá, že promrhal celý svůj majetek. Zajímalo ho jen jediné, že se jeho syn vrátil k němu, živý a zdravý.

Na tomto příběhu můžeme vidět naprosto příkladný otcovský vztah, vztah našeho drahého nebeského Tatínka k nám lidem. Podporuje nás, žije jen pro každého z nás, o každém ví úplně všechno, každíčkou maličkost a když se nám něco stane, něco provedeme, on má stále nachystanou náruč k tomu, aby nás obejmul, utišil a řekl: „, Neboj se, všechny hříchy jsou ti oduštěny. Neboj se, budu tu stále s tebou, každíčký den, každíčkou hodinu, minutu, sekundu.“ Uvědomuješ si to? Že On tu stále s tebou je? Možná sedí právě vedle tebe.

Ale, je náš vztah s Bohem podobný tomu, jaký má Bůh vztah k nám? Sama za sebe musím říct, že není. Je těžké takový vztah udržovat a říkám si, jaký je Bůh borec. A to jednak z toho důvodu, že takových vztahů má nekonečně mnoho, a taky protože je to stále milující Bůh. Všichni ale moc dobře víme, jak je lehké se nechat poddat světu, nechat se zavalit kupou práce, trávit čas úplně jinak, než bychom ho ve skutečnosti měli trávit. Ale pak si člověk po čase uvědomí, že mu něco chybí, že mu chybí ten ČAS, který kdysi trávil s Pánem. **Člověk byl ale stvořen, nikoli zplozen, k obrazu Božímu. Býti synem/dcerou Božím není věc přírody, ale milosti.**

Často si říkám, proč to tak je? Proč my lidé jsme tak lehce tvarovatelní a necháme se ihned čímkoliv omámit? Proč když vím, že je náš Otec vždy se mnou a má pro mě náruč otevřenou, s ním netrávím tolik času, jak bych chtěla a

měla s ním úplně skvělý vztah? Zkusme si na tyto otázky odpovědět. Není to náhodou tím, že všechno je to jen o nás, o tom, jak si nastavíme své priority, svůj čas? Já myslím, že je..

Pokud sám vidíš, že tvůj vztah s Pánem Ježíšem je na bodě mrazu, pokud víš, že jsi udělal v životě chybu, vzpomeň si na marnotratného syna, který se zvedl z chlívku od prasat, přišel před svého otce a vyznal se ze svých vin. To je to, co si máme připomínat každý den, že Pán Ježíš za nás zemřel na kříži a skrze to nám odpouští všechny naše hříchy a nedostatky. Skrze to vše tu VŽDY čeká na tebe s otevřenou náručí. Máš i ty otevřenou náruč pro Ježíše? Pamatuji na to, že on je stále s tebou. Pokaždé je tu pro tebe a ty k němu kdykoliv můžeš přijít. A už nemusíš nikam utíkat, protože tento vztah s ním můžeš mít pořád, pokud si uvědomíš, že to je pro tvůj život to nejlepší.

Přeji Vám všem, abyste měli ten nejkrásnější, nejživější a neutichající vztah s Pánem Ježíšem.

Kapitola XXXVIII. Z Labyrintu světa a ráj srdce – Navštívil ho Kristus

V nitru o tom přemítám a čekám, co se bude dít dál. A hle, shora se zaskví jasné světlo, a když k němu pozdvihnu své oči, spatřím to vrchní okno plné světla a v něm se ke mně dolů někdo spouští, postavou je sice podobný nám lidem, ale slávou je skutečný Bůh. Jeho obličej, ačkoli se neobyčejně skvěl, byl přesto snesitelný pro lidské oči, ani z něho nešla hrůza, ale jakási přívětivost – podobnou jsem ve světě nikde neviděl. A on, samá vlídnost a ochota, ke mně nejprve promluvil těmito převzácnými slovy.

„Vítej, vítej, můj synu a bratře milý!“ A když to řekl, přívětivě mne objal a políbil. Z toho mne prostoupila jakási přelíbezná vůně a byl jsem prodchnut nevypravitelnou radostí, že mi až slzy tekly z očí. Ani jsem nevěděl, co mám říci na tak nenadálé přivítání, a tak jsem si jen zhluboka povzdechl a vzhlédl k němu pokornými očima. Když viděl, jak jsem samou radostí celý předěšený, promluvil ke mně takto dále: „Kde jsi byl, synu můj? Kdes byl tak dlouho? Kudys chodil? Co jsi hledal ve světě? Potěšení? Kde jsi ho měl hledat jinde než v Bohu? A kde jinde Boha než v jeho chrámu? A jaký je chrám Boha živého? Copak to není chrám živý, který si pro sebe sám připravil, tvé vlastní srdce? Díval jsem se, můj synu, jak jsi bloudil, ale už jsem se na to nechtěl dívat dále, přivedl jsme tě k sobě a uvedl tě do sebe sama. Toto místo jsem si zvolil za palác, kde budu přebývat, a chceš-li tu bydlet se mnou, nalezneš zde, co jsi marně hledal ve světě: pokoj, útěchu, slávu a hojnost všeho. A slibuji ti, synu můj, že nebudeš zklamán tak jako tam.“

Když jsem slyšel tu řeč a pochopil jsem, že je to můj Spasitel Ježíš Kristus, o němž jsem už dříve ve světě něco zběžně slyšel, s velkým potěšením a naprostou důvěrou (ne jako ve světě, s obavami a s pochybováním), jsem sebral ruce, vztáhl je k němu a řekl jsem: „Zde jsem, Pane můj, Ježíši! Vezmi si mne, chci být tvůj a zůstat tak na věky. Mluv ke svému služebníku a dej, ať poslouchám; řekni mi, co chceš, a dej, ať v tom najdu zalíbení; ulož mi, co se ti líbí, a dej ať to unesu; obrať mne, k čemu chceš, a dej, ať na to stačím; poruč, co chceš, a co poroučíš, dej: ať se já stanu ničím, abys ty sám byl vším.“